

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΤΣΙΜΟΥΛΗΣ

ΔΑΣΚΑΛΟΣ .

ΠΟΙΟΣ ΠΙΣΤΕΥΕΙ ΟΤΙ ΟΙ ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΙ ΕΦΥΓΑΝ;

" ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΙ ΚΑΙ ΤΕΡΜΙΤΕΣ "

Μια φορά κι έναν καιρό στον μακρινό χρόνο

Από το πιο μακρινό ταξιδιάρικο άστρο του σύμπαντος, το άγνωστο μέλλον, άνοιξε το μαγικό του κιάλι για να βρει ίχνη ζωής .

Αφού το γύρισε αριστερά, δεξιά, πάνω, κάτω, κάπου κοντά στο κέντρο, του φάνηκε μια μικρή κουκίδα ,διαφορετική από όλα τ άλλα τα πλανητικά συστήματα.

Ζούμαρε τον φακό του κι όσο πλησίαζε καταλάβαινε πως κάτι σπουδαίο είχε ανακαλύψει. Είχε ένα φως, η σπουδαία αυτή ανακάλυψη, τόσο καθαρό !! Από πολύ ψηλά δυο χρώματα ξεχώριζαν .Το μπλε και το πράσινο κι όσο πλησίαζε έβρισκε κι άλλα, κι άλλα , που όλα μαζί το έκαναν πιο όμορφο αυτό τ αστέρι! Είχε νερά, δέντρα , σύννεφα , βουνά , λίμνες, κάμπους, πεδιάδες!! Είχε ζωή, πουλιά, ζώα ,ανθρώπους.

Όλα ήταν τόσο καθαρά ,τόσο όμορφα!! «Ε, λοιπόν, αυτό τ αστέρι του πλανήτη , θα το ονομάσω ΓΗ!!» Ας προχωρήσω , σκέφτηκε, να φτάσω και στο κέντρο του , να δω πώς στηρίζεται αυτό το μοναδικό άστρο. Κι έτσι , προχωρούσε, ζουμάριζε ,ώσπου έφτασε μέχρι το κέντρο της γής .

Εκεί , βλέπει κάτι λεπτά , ψηλά, μαύρα και άσχημα τριχωτά με μουστάκια και ουρά πλασματάκια, να βρίσκονται γύρω από έναν τεράστιο κορμό και να τον ροκανίζουν.

«Α!! αυτό είναι λοιπόν το στήριγμα της γης !! Κι αυτά, τι προσπαθούν να κάνουν ; Γιατί τον ροκανίζουν; Μήπως θέλουν να καταστρέψουν αυτό το όμορφο γεμάτο πολύχρωμης ύπαρξης αστέρι; Τι κρίμα!! Για να πλησιάσω πιο κοντά ν ακούσω τι λένε!» Πλησιάζει κι ακούει. «Αιντε, λίγες ώρες μείνανε ακόμη και θα τα καταφέρουμε , θα την γκρεμίσουμε την γη, άντε συνεχίστε πιο γρήγορα το ροκάνισμα» !!

Τρομαγμένο , σατισμένο από τα λόγια που άκουσε το μακρινό απέραντο μέλλον μάζεψε λίγο το κιάλι του κι έμεινε πάνω στην γη, να δει , ν ακούσει.. Ακουγόταν μόνο ένας υπόκωφος θόρυβος που μόνο με το μαγικό ταξιδιάρικο κιάλι μπορούσες ν ακούσεις .Πλησιάζει πιο κοντά, στα δέντρα ενός δάσους, ο θόρυβος πιο έντονος , κι όσο πλησίαζε ακόμη πιο δυνατός , κόντεψε να κουφαθεί. Φτάνει και βλέπει μέσα στους κορμούς των δέντρων κάτι μικρούλια που ροκάνιζαν κι αυτά .Κι έτσι από τον θόρυβο που έβγαζαν , σαν να έτριζε κάτι , τα ονόμασε. τερμίτες .Απ έξω τα δέντρα φαινόταν ζωντανά ,δυνατά .

Ξαφνικά ακούστηκαν ήχοι , φωνές χαρούμενες και κάποια λόγια. Βλέπει το άγνωστο μέλλον αυτά τα μικρά μαύρα κι άσχημα πλασματάκια να τρέχουν να χοροπηδούν, να λένε. «Ας το γλεντήσουμε λίγο εδώ πάνω στη γη πριν την καταστρέψουμε, ας αρχίσουμε τις ζημιές»! Πάντα έβγαιναν από την ίδια έξοδο και πάντα έβρισκαν μπροστά τους το ίδιο δάσος. Δεν ήξεραν όμως τι τους περίμενε!!

Ας ξεκινήσουμε απ αυτό το δάσος ,είπαν, ας κόψουμε τα δέντρα του..

Πάνε ν ακουμπήσουν να σπρώξουν ,να ρίξουν ένα δέντρο κι αυτό αμέσως έσπασε, κόπηκε κι έπεσε πάνω σ ένα άλλο ,και το άλλο σ ένα άλλο ,κι όλα άρχισαν να πέφτουν το ένα μετά το άλλο ,και κείνα τα κακόμοιρα τα καλικαντζαράκια (έτσι τα ονόμασε), έτρεχαν και δεν προλάβαιναν .Τους κυνηγούσαν τα δέντρα. Ωσπου, τα πλάκωσαν .Κι έτσι ο κορμός της γης , ξανάθρεψε .Όσα από τα καλικαντζαράκια βγήκαν πάνω στη γη για ..ζημιές , δεν ξαναγύρισαν. Το

έργο τους τα συνέχιζαν άλλα ,που δεν ήξεραν το αποτέλεσμα.

Κι εκείνα μετά από ένα χρόνο το ίδιο θα κάνανε. Τα δέντρα πάνω στη γη ,
ξαναορθώνανε ,ζωντάνευαν κι ήταν έτοιμα για το επόμενο κυνηγητό.

Μια φορά στον χρόνο .

Υ.Σ. Όπου καλικάντζαροι όλοι εκείνοι που καταστρέφουν κοινωνίες, πολιτισμούς, λαούς, έθνη.
Σήμερα, πολιτικοί ,τραπεζίτες, οίκοι αξιολόγησης .

Όπου τερμίτες, το ένα και μοναδικό .Ο υπόκωφος θόρυβος του οικονομικού κραχ που επέρχεται
και κανείς από τους καλικάντζαρους δεν θέλει να πιστέψει, δεν θέλει ν ακούσει

Δάσος, οι κοινωνίες, οι πολιτισμοί, τα έθνη, οι λαοί.

Ποιοι άραγε θα υπερισχύσουν. Οι λαοί, ή οι τραπεζίτες;

Οι "καλικάντζαροι", ή το δάσος;